

תורה אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספטר
איורים: מירי וינרב

פרשת שמות תשפ"ג

להיות בן יחיד

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת שמות תשפ"ג להיות בן יחיד

בנין עירית "יוניברסיטי סיטי", לשבת ראש העיר

"אדוני ראש העיר?" בקע הקול מפתח החדר.

ראש העיר מקגיליקודי הרים את מבטו מעל שלחן הכתיבה, שם היה עסוק בלחתם על גבי פוסטרים הנושאים את תמונתו, וראה את העוזרת שלו, קמרון, העומדת בפתח.

"כן?" הוא שאל, והחזה בידו כלפי ערמת הפוסטרים שהיתה מנחת על גבי שלחנו. "האם הענין אינו סובל דחוי? אני מאוד עסוק בעת."

"כמובן, אדוני ראש העיר," הגיבה קמרון. "רק רציתי לעדכן אותך שזה עתה אשתך הביאה לכאן את הכלב שלך."

בעודה מדברת, כלב חום גדול-ממדים פרץ אל תוך הלשכה, קפץ אל עבר ראש העיר, והחל ללקק את פניו בחבה.

"הכלב שלי?" אמר מקגיליקודי, בעודו מחבק בחזקה את הכלב. "זה לא סתם כלב - זהו הבן שלי, ברבולי! למה אף אחד לא מבין את זה?"

"כמובן אדוני," ענתה קמרון במהירות, על מנת שלא להרגיז את ה"בוס". "כמובן שכרבולי הוא הבן שלך. אולם אתה בודאי מבין מדוע יש שאינם רואים אותו כבנה, מכיון שהוא לא, אה.... הוא לא בן אדם..."

"ומי אמר שהבן שלי חייב להיות בן אדם?" שאל ראש העיר. "אני דואג לכרבולי לא פחות מכפי שכל אב דואג לבנו."

"כמובן, אדוני," הגיבה קמרון בהכנעה.

"בכל אופן, בקרוב יהיה לי בן שהוא גם בן אדם!" הכריז ראש העיר בגאווה בלתי מסתרת.

"או, כמה נפלא לשמע, אדוני!" אמרה קמרון כשחיוך עולה על פניה. "לא ידעתי שום דבר - מזל טוב!"

"טוב, רק היום החלטתי על כך!" אמר ראש העיר, והניף פוסטר גדול שעליו התנוסס הכתוב: "מי יהיה בנו של ראש העיר מקגיליקודי???"

קמרון קראה את הכתוב שעל גבי הפוסטר, שם הסבר כי בעוד ראש העיר רוכש אהבה עמקה לכל אחד מילדי יוניברסיטי סיטי, הוא עורך כעת תחרות עירונית מיחדת, שבה הזוכה המאשר יזכה להיות מאמץ באופן רשמי וחקי על ידי ראש העיר ויהפך לבנו לכל דבר. ראש העיר יאהב אותו ממש כפי שהוא אוהב את כרבולי.

"אין מה לומר, מדבר ברעיון אה... רעיון גאוני" אמרה קמרון. "אני בטוחה שכל ילדי יונברסיטי סיטי יקנאו בזוכה המאשר."

"כבר הקדמתי אותך בצעד אחד," אמר ראש העיר מקגליקודי. "כמוכן שאין באפשרותי לאמץ את כל ילדי העיר, כי כרבולי יקנא, ולכן החלטתי לפצות את כל משתתפי התחרות, ולאפשר לכל אחד מהם לרכוש פוסטר הנושא את תמונתי ושעל גביו מתנוססת חתימת ידי, וזאת במחיר מוזל של \$29.99 בלבד!"

"גאוני, פשוט גאוני!" הגיבה קמרון כשעל פניה חיוך מאלץ. "אתה בהחלט יודע איך לשמח את כלם."

"זה מה שטוב בך, קמרון, שאת יודעת לזהות רעיונות טובים. הנה, קחי לך פוסטר אחד, את יכולה לשלם לי בפעם אחרת."

בתלמוד תורה, למחרת בבקר

"היית מאמין? כזו תחרות מטורפת? מי היה רוצה להיות בנו של מקגליקודי?" אמר מוישי תוך כדי צחוק מתגלגל, בעודו נכנס, יחד עם חבריו, אל הכתה של הרב'ה ברומברג. "שלא לדבר על כלב בתור אח," התבדח חיים.

"אני בטוח שאפלו יתום ששני הוריו נפטרו לא עלינו, היה מעדיף הורים אחרים מאשר את מקגליקודי," אמר אלי. "אבל ברוך ה', יש לנו הורים שאוהבים אותנו הרבה יותר משראש העיר אוהב את הכלב שלו."

כָּל הַיְלָדִים הִנֵּהנוּ בַּהֶסְכָּמָה, וְהִרְהֵרוּ בַּהֶכְרֵת הַטּוֹב אוֹתָהּ הֵם חִיבִים לְהוֹרִיָּהֶם הַיְקָרִים שְׁאוּהֲבִים אוֹתָם כָּל כֶּן.

הָרֶבֶה בְּרוּמְבֶּרְג נִכְנָס אֶל הַכֶּתֶה וְהֶאֱזִין לְשִׁיחָתָם שֶׁל תַּלְמִידָיו כְּשֶׁחִיוּךְ נִסּוּךְ עַל פָּנָיו, עַד שֶׁנִּשְׁמַע קוֹל הַצִּלְצוֹל.

"יְלָדִים," אָמַר הָרֶבֶה. "אַתֶּם יוֹדְעִים, הַשִּׁיחָה שְׁלָכֶם מִזְכִּירָה לִי אֶת פְּרִשְׁת הַשָּׁבוּעַ."

"לָמָּה, הָאֵם גַּם לַפְּרָעָה הָיָה כָּלֵב שְׁאוֹתוֹ הַחֲשִׁיב כִּבֵּן?" שָׁאל מוֹיֵשִׁי.

"טוֹב, אֵין לָנוּ דֶּרֶךְ לְדַעַת זֹאת," הִגִּיב הָרֶבֶה בְּרוּמְבֶּרְג. "אוּלָם שְׂמַחְתִּי מְאוֹד לִרְאוֹת אֶת כָּלְכֶם מְדַבְּרִים עַל גִּדּוֹל הָאֱהָבָה שֶׁהוֹרִיכֶם רוּחֵשִׁים אֲלֵיכֶם. אוּלָם הָאֵם חֲשַׁבְתֶּם גַּם עַל אוֹתוֹ אֶחָד שְׁאוּהֵב אֶתְכֶם אֶפְלוּ יוֹתֵר מֵאֲבָא וְאִמָּא?"

"הַכּוֹנֵה לְסַבָּא וְסַבָּתָא?" שָׁאל אֵלִי.

"לא, אֵלִי," אָמַר הָרֶבֶה עִם חִיוּךְ. "אֲנִי מְדַבֵּר עַל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּפִרְשַׁת הַשָּׁבוּעַ, מֹשֶׁה רִבֵּנוּ מַעֲבִיר לַפְּרָעָה מָסֹר מֵאֵת ה' יִתְבָּרַךְ: 'בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל'. הָרַב אֲבִיגְדוֹר מִיָּלָךְ מַצְבִּיעַ עַל כֶּן שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ רַק בְּנוֹ בְּכוּרוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלָא בְנוֹ יַחֲדוֹ. אֵין לָנוּ מִשְׁגַּ כַּמָּה ה' אוֹהֵב אוֹתָנוּ, אוּלָם זֹאת אֲנַחֲנוּ יוֹדְעִים, שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתָנוּ אֶפְלוּ יוֹתֵר מִכִּפִּי שֶׁהוֹרִינוּ אוֹהֲבִים אוֹתָנוּ."

"וְאוֹ, יוֹתֵר מִהַהוֹרִים?" שָׁאל חַיִּים בִּפְלִיאָה. הוּא הִתְקַשָּׁה לְהַכִּיל אֶת הָרַעֲיוֹן הַזֶּה.

"כֵּן, אֶפְלוּ יוֹתֵר מִהַהוֹרִים," עֲנָה הָרֶבֶה בְּרוּמְבֶּרְג.

הַיְלָדִים הִפְכוּ בַּדְּבָר בְּרֹאשָׁם. הוֹרִיָּהֶם אוֹהֲבִים אוֹתָם כָּל כֶּן, וּמִדֵּהִים לְחַשֵּׁב שֶׁה' אוֹהֵב אוֹתָם עוֹד יוֹתֵר!

וּכְשֶׁחִיוּךְ עַל פָּנֵיהֶם, פָּתְחוּ כָּלֶם אֶת הַמִּשְׁנִיאוֹת וְהַחֲלוּ לְלַמֵּד אֶת תּוֹרָתוֹ הַנִּפְלְאָה שֶׁל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ.

שִׁבְת שְׁלוֹם וּמִבְרָךְ!

צִידָה לְדֶרֶךְ

אֲנַחֲנוּ בְנוֹ יַחֲדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא אוֹהֵב אוֹתָנוּ אֱהָבָה אֵינְסוֹפִית. עָלֵינוּ לְנִסּוֹת לְהַרְגִישׁ תְּמִיד אֶת אֱהָבָתוֹ וְדֹאגָתוֹ כְּלַפֵּינוּ.